

Ὁ διακράξας τὴν τριπλὴν δολοφονίαν ἐν Παρισίοις

ΠΡΑΝΤΖΙΝΗΣ

ΔΙΛΙΑ ΦΛΥΑΡΙΑ

Μετὰ τοσαύτην ζωηρότητα, μετὰ τοσαύτην κίνησιν, ἐπομένη ἦτο ἡ νέκρωσις, εἰς ἣν πρό τινας περιέπεσεν ἡ πόλις Ἀθηνῶν. Θὰ διήρκει δέ, ἴσως ἐπὶ πολὺ, ἡ ὑπνωτικὴ αὕτη κατάστασις, ἂν δὲν ἀνεφαίνετο ὁ σοφὸς ἱεροκῆρυξ Levy, ὅστις ἀληθῶς, ἀνεζωογονήσας τὴν πόλιν. Δὲν γνωρίζω ὅποια εἶνε τὰ οἰκογενειακὰ του σήμα-τ, ἂν ὅμως οὗτος ἦνε ὁμοίωμα τῶν προπατόρων του, βεβαίως τὸ γνωμικόν του πρέπει νὰ ἦνε «Donner et Pardonner.»

Ἄγνοεῖτε βεβαίως, κυρία μου, ἔλεγεν ὁ εὐφυέστατος ἱεροκῆρυξ εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐμβριθεστάτων κηρυγμάτων του, ἀγνοεῖτε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἀνεφάνη τὸ πρῶτον, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, εἰς τὰς γυναῖκας. Διότι ἦτο βέβαιος, γνωρίζων τὴν κλίσιν των πρὸς τὸ λαλεῖν, ὅτι τὸ μυστικὸν ὅπερ ταῖς ἐνεπιστεύετο, ἐν τῷ ἅμα θὰ διεδίδετο. Ἀπασαί διεμαρτυρήθημεν κατὰ τὸ εἶκός, ἐνδομύχως ὅμως πέποιθα ὅτι ἐκάστη ἀνεγνώρισεν ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς αὐτός, καίπερ ἀπέχων τοῦ γυναικείου φύλου, εὐκόλως ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ ἐχεμύθεια δὲν εἶνε ἐν ἓκ τῶν κοσμοῦντων αὐτὸ προτερημάτων. Ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἴσως μέχρις ἐξολοθρεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διὰ τῆς ἀδυναμίας ταύτης διεδόθησαν αἱ εὐγενέστεραι καὶ αἱ ἱπποτικώτεραι πράξεις, ὡς καὶ τὰ φοβερώτερα καὶ τερατωδέστερα ἐγκλήματα.

Χθές, ἐξερχομένη εἰς περίπατον μετὰ τῆς κυρίας Α. συνηντήσαμεν τὸν κύριον Ν. — Ὁ φίλος σου, μοὶ λέγει, μετὰ τινος ἐκφραστικωτάτου μειδιάματος, ἡ κ. Α. — Ὁ φίλος μου! πόθεν; οὔτε τὸν γνωρίζω! ἀπήντησα αὐτόν, εἶνε ἀληθές, εἰς δύο μικρὰς ἐσπερίδας, τὸν διέκρινα μεταξὺ ἄλλων, ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσω, ἀλλ' ὡς φαίνεται, προσθέτω γελῶσα, φοβεῖται τὴν ἀσχημίαν μου.

Πόσον μὲ θλίβεις δεικνύουσά με τοσαύτην δυσπιστίαν.

— Δὲν ἐννοῶ.... Καὶ ἐπιμένουσά νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τοῦτο τὸ αἰνιγματῶδες, δι' ἐμέ, παράπονον, μαυθάνω τὰ περὶ ἐμοῦ διαδοθέντα: τὸν κύριον Ν. βλέπω συνεχῶς, ὁ κ. Ν. κατεγοήτευσέ με καὶ μετὰ τοῦ κ. Ν. κατ' αὐτὰς ἀρραβωνίζομαι. Ἦρκεσε λοιπὸν νὰ ἐκφρασθῇ εὐμενῶς εἰς μίαν μου γείτονα (προθυμοτέρα αἰείποτε εἰς τὸ δυσφημεῖν) περὶ ἐνὸς νέου, ὅπως μεταδοθῇ ἀμέσως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφυλάξεως μετὰ τῆς γονιμοτάτου

τῷ φίλῳ μοι φαντασίας, ὅπως σχεδιάσωσιν ἐν ὁλόκληρον μυθιστόρημα!

Ἀναχωροῦσα προσεχῶς, καθ' ἐκάστην ἀποδίδω ἐπισκέψεις· οὕτω τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπισκέφθην τὰς κυρίας Ρ. Σ. Χ. Ω. Παρὰ τῇ τελευταίᾳ διέμεινον πλείοτερον, διότι αἱ ἄλλεπάλληλοι ἐπισκέψεις δὲν μοὶ ἐπέτρεπον ν' ἀπέλθω· ὁμολογῶ ὅμως ὅτι καὶ τὸ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῃ αἰθούσῃ γιγνόμενον caquetage διεσκέδαζέ με οὐκ ὀλίγον. Ἀκουσον, ἀναγνώστὰ μου, ἀποσπάσματα τινὰ διαλόγων καὶ δικαιολόγησον τὴν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν παρατεινομένην ἐπίσκεψίν μου. Ἀντιγόνη: Πόσον χαίρω διότι σὰς βλέπω! Εἰσθε καλὰ; Κομφότατος ὁ πῖλός σας. Ζαίρα: Τὸν εὐρίσκετε κομφόν; — Ἀντιγ. Ἐκτάκτου φιλοκαλίας, εἰλικρινῶς. — Ζαίρα. Σήμερον, ἐν τῇ κομφῇ ταύτῃ ἀτημελείχ, εἰσθε θελκτικωτάτη! Ἐρχομαι ἀπὸ τῆς Μελομένης. Θεέ! τί ἀσχημος καὶ τί κακοενδεδυμένη! — Ἀντιγ. Καὶ τί δύναται νὰ στολίσῃ ἐκεῖνο τὸ τέρας; — Ζ. Καὶ ἡ Ἐρατὼ τί γίνεται; — Ἀντιγ. Ὅπως τὴν γνωρίζεις... ἀπερίσκεπτον... Ἐμαθες βεβαίως τὴν ἱστορίαν της μετὰ τοῦ κ. Ε;... Πῶς ἀπέρχεται ἤδη; — Ζ. Ἐχω νὰ κάμω ἀγοράς. — Ἀντιγ. Προσεχῶς σὰς περιμένω, ὅχι ὅμως τόσον κατεσπευσμένην! — Ἡ κυρία Ζ. ἐξερχομένη τῆς αἰθούσης συνηντήθη μετὰ τῆς κ. Ἐρατοῦς, ἥτις παρουσιάζεται σχεδὸν καγχάζουσα.

Μετὰ τὰς συνήθεις τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἡ Ἀντιγόνη ἀναφέρει τὸν γελοιοδέστατον πῖλον τῆς Ζ. Ἐρ. Καὶ τί λέγεις διὰ τὰ μανόπετρά της; Δὲν προδίδουσιν ἱκανῶς τὴν χυδαίαν καταγωγὴν της; (Ἡ Ἐρ. εἶνε εὐγενὴς τὸ γένος) Ἀντ. Καὶ τί μονότονος! Θεέ μου! δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν ν' ἀπέλθῃ. — Ἐρ. Χαῖρε, φίλη. — Πῶς, ἤδη μὰς ἀφίνεις....

Οἱ ἐνδιαφέροντες οὗτοι διάλογοι ἀπεικονίζουσι, νομίζω, ἀκριβῶς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας, ὡς παρεδέχθημεν ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς σημερινῆς φιλίας.

Ἰταμερίς

Ὁ ἱππότης Κούμπαρταλ